

Sygn. akt II Ka 430/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2017r.

Sąd Okręgowy w Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Półtorak

Protokolant st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2017 roku

sprawy **A. D.**

obwinionego z art. 92 a kw

z powodu, apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 23 lutego 2017r., sygn. akt II W 488/16

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od obwinionego A. D. na rzecz Skarbu Państwa 50 zł wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn.. akt II Ka 430/17

UZASADNIENIE

A. D. obwiniony był o to, że w dniu 25 czerwca 2016 roku o godz. 7.00 w miejscowości S. na ul. (...), gm. S., pow. (...), woj. (...) kierując motocyklem marki Y. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość w obszarze zabudowanym o 13,7 km/h co zostało stwierdzone opinią biegłego sądowego z zakresu eksploatacji pojazdów samochodowych i ruchu drogowego,

to jest o czyn z art. 92 a k.w.

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 23 lutego 2017r. obwinionego A. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 92 a k.w i za czyn ten na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 39 § 1 i 2 kw oraz art. 36 § 1 kw wymierzył mu karę nagany; na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniosła obrońca oskarżonego. Wyrokowi zarzuciła:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania obwinionego A. D. winnym czynu polegającego na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości w obszarze zabudowanym o 13,7 km/h na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu eksploatacji pojazdów samochodowych i ruchu drogowego z dnia 12.09.2016r. oraz przyjęcie, iż wyjaśnienia składane przez samego obwinionego stanowią wyłącznie jego linię obrony, w sytuacji w której nie było podstaw do dokonania takich ustaleń przez Sąd I instancji,

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia tj. art. 201 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 kpk polegającą na bezzasadnym oddaleniu wniosku o wydanie opinii uzupełniającej przez w/w biegłego sądowego czego skutkiem było niewyjaśnienie przez biegłego istotnych okoliczności dotyczących warunków panujących na

drodze (źle utrzymane pobocza drogi i nawierzchni, zanieczyszczenia, piach oraz nierówności nawierzchni), które to okoliczności miały bezpośredni wpływ na określenie prędkości obwinionego.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uniewinnienie obwinionego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem nie można się zgodzić z jej autorem, iż Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, ustalając prędkość z jaką poruszał się obwiniony, czy też wskazanych w zarzutach odwoławczych obrazy przepisów postępowania.

Podstawą ustaleń Sądu Rejonowego była opinia biegłego wywołana na potrzeby sprawy Sądu Rejonowego w Węgrowie o sygn. II K 456/16. Dotyczyła ona zdarzenia drogowego, w którym brał udział obwiniony A. D., natomiast oskarżonym o popełnienie czynu z art. 177 § 1 kk był drugi uczestnik zdarzenia drogowego M. B.. W opinii tej biegły T. S. stwierdził wprawdzie, że do wypadku drogowego w którym ucierpiał obwiniony, doszło na skutek naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym (nie ustąpienia pierwszeństwa przejazdu) przez M. B., jednakże jednocześnie w tej samej opinii biegły ten uznał, że kierujący motocyklem A. D. przekroczył dopuszczalną administracyjnie prędkość, gdyż w terenie zabudowanym poruszał się z prędkością o 13,7 km/h wyższą niż dozwolona. Trafnie zauważa i podkreśla to w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd meriti, że biegły opinię tę opracował na podstawie całokształtu zebranego w sprawie II K 456/16 materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego, jak i znajdujących się w tych aktach zdjęć obrazujących miejsce zdarzenia i uczestniczące w nim pojazdy, które to okoliczności były kluczowe dla opracowania opinii, w tym określenia prędkości z jaką poruszał się obwiniony. Dlatego nie można się zgodzić z twierdzeniem autora apelacji, iż zaszła potrzeba wywołania kolejnej opinii uzupełniającej, gdyż w trakcie przeprowadzania przedmiotowej sprawy nie pojawiły się żadne nowe dowody, które uzasadniałyby wywołanie takiej opinii. W szczególności dowodami takimi nie są złożone do akt niniejszego postępowania reprodukcje zdjęć (i to słabej jakości), których oryginałami dysponował biegły opracowujący opinię, a które znajdują się w aktach sprawy II K 456/16.

Znamienne jest również, że dopiero w trakcie niniejszej sprawy obwiniony kwestionował samą treść opinii, gdy analogicznych zarzutów nie podnosił w sprawie karnej, która toczyła się przeciwko M. B.. Uzasadnia to logiczny, wyciągnięty przez Sąd I instancji wniosek, że kwestionowanie przez obwinionego w obecnie toczącym się postępowaniu jedynie niekorzystnego dla niego fragmentu wcześniej akceptowanej opinii biegłego, stanowi wyraz przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia polegającego na przekroczeniu administracyjnie dozwolonej prędkości. W tej sytuacji zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, który nie widział potrzeby powoływania nowej opinii biegłego i trafnie uznał, że nie zachodzą przesłanki do tego rodzaju decyzji określone w art. 201 kpk, albowiem obrona nie wykazała, aby dotychczasowa opinia sporządzona przez biegłego T. S. była niepełna, niejasna lub zachodziły w niej wewnętrzne sprzeczności. Dlatego za niezasadny należało uznać odnoszący się do tego zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania polegający na oddaleniu wniosku o wywołanie opinii uzupełniającej.

Mając powyższe na względzie i nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 109 § 2 kpw, art. 119 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.